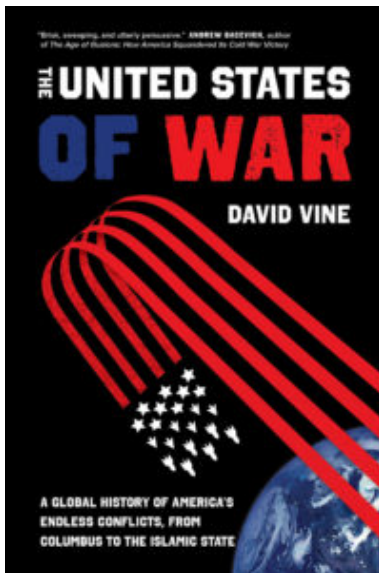

The US Chose Endless War Over Pandemic Preparedness. Now We See The Effects

*The United States of War
- A Global History of
America's Endless
Conflicts, from
Columbus to the Islamic
State. ISBN:
9780520300873*

The United States has the longest record of war-fighting in modern history. Why that is the case is not a question that has an easy answer; suffice to say, however, that militarism and violence run like a red thread throughout U.S. political history, with enormous costs both for the domestic economy and the world at large, as a recently [published book](#) by David Vine makes plainly clear. In fact, the militarist mentality is strongly reinforced by the Trump administration in spite of the fact that the current president claims to have an aversion to “endless wars.” In this exclusive *Truthout* interview, Vine, a professor of anthropology at American University in Washington, D.C., addresses critical questions about U.S. war culture and Trump’s own contribution to the violence that has always been

foundational to U.S. culture.

*C.J. Polychroniou: Your latest book, *The United States of War: A Global History of America's Endless Conflicts, from Columbus to the Islamic State*, is a detailed survey of the U.S.'s obsession with militarism and war. Have you come to a definite conclusion or explanation as to why the United States has been at war for about 225 of the 243 years since its independence?*

David Vine: There is, of course, no simple answer to this incredibly important question. According to my research, the U.S. military has been at war or engaged in other combat in all but 11 years of U.S. history — 95 percent of the years the United States has existed. My book shows how the huge collection of U.S. military bases abroad provides a key — or a kind of lens — to help understand why the United States has been fighting almost without pause since 1776. Bases abroad, bases beyond U.S. borders show how U.S. political, economic and military leaders — shaped by the forces of history, capitalism, racism, patriarchy, nationalism and religion — have used taxpayer money to build a self-perpetuating system of permanent, imperialist war revolving around an often-expanding collection of extraterritorial military bases. These bases have expanded the boundaries of the United States, while keeping the country locked in a state of nearly continuous war that has largely served the economic and political interests of elites and left tens of millions dead, wounded and displaced.

To be clear, my argument is not that U.S. bases abroad are the singular cause of this near-endless fighting. Indeed, my book shows how the answer to why the U.S. government has fought so constantly lies in the capitalist profit-making desires of businesses and elites, in the electoral interests of politicians, and in the forces of racism, militarized masculinity, nationalism and missionary Christianity, among other dynamics.

U.S. bases abroad, however, have played a key and long overlooked role in the pattern of near-constant U.S. fighting: that is, since independence, bases that U.S. leaders have built beyond the borders of the United States not only have enabled wars but also have made offensive imperialist wars more likely. While U.S. leaders often portray bases abroad as defensive in nature, the opposite is generally the case: bases built on the territory of other peoples have tended to be offensive in nature, providing a launchpad for yet more wars. This has tended to create a pattern in which bases abroad have led to wars that have led to the

construction of new bases abroad that have led to new wars that have led to new bases and so on.

Can you offer us a quick assessment of the overall costs of the “global war on terror?”

It's impossible to capture the immensity of the catastrophe that the so-called “global war on terror” has inflicted. Around 15,000 U.S. military personnel and contractors have died in wars the U.S. government has waged since invading Afghanistan in October 2001. Hundreds of thousands of troops have returned with amputations, post-traumatic stress disorder (PTSD), traumatic brain injuries, and other physical and mental damage. As of 2018, 1.7 million veterans had reported a wartime disability.

Across the countries where the U.S. military has fought, the death toll is at least 50 times higher than the U.S. death toll: In Afghanistan, Iraq, Syria, Pakistan and Yemen alone, an estimated 755,000 to 786,000 civilians and combatants have died as a result of combat. Total deaths may reach 3.1-4 million or more, including those who have died as a result of disease, hunger and malnutrition caused by the wars. Entire neighborhoods, cities and societies have been shattered by these wars. The number injured and traumatized surely extends into the tens of millions. At least 37 million people have been displaced from their homes during U.S. fighting in Afghanistan, Iraq, Libya, Pakistan, the Philippines, Somalia, Syria and Yemen. For perspective, 37 million is about as many people as live in California and in Texas and Virginia combined. Thirty seven million displaced is more than those displaced by any war anywhere in the world since at least 1900, with the exception of World War II.

The U.S. government and the United States as a country are not single-handedly responsible for all the death, displacement and destruction of these wars. Other governments and combatants also bear significant responsibility. However, the U.S. government bears disproportionate responsibility, especially for the wars it has launched (Afghanistan, the overlapping war in Pakistan, and Iraq), the wars it has escalated (Libya and Syria), and the wars in which U.S. forces have been significant combatants (Yemen, Somalia and the Philippines). Alongside U.S. funding for and involvement in combat in a total of at least 24 countries since 2001, the rhetoric of the “war on terror” alone has also fueled wars and violence worldwide.

Alongside the human damage, the financial costs of the so-called war on terror are so large, they're nearly incomprehensible. As of October 2020, the U.S. government has spent or obligated a minimum of \$6.4 trillion on the post-2001 wars, including the costs of future veterans' benefits and interest payments on the money borrowed to pay for the wars. The actual costs are likely to run hundreds of billions or trillions more, depending on when we force our politicians to bring these seemingly endless wars to an end.

While it's incredibly hard to fathom \$6.4 trillion in taxpayer funds vanished, the catastrophe is compounded when we consider how else the U.S. government could have spent such incredible sums of money. What could these trillions have done to provide universal health care, to rebuild public schools, to build affordable housing, to end homelessness and hunger, to rebuild crumbling civilian infrastructure, to prepare for pandemics? In addition to the 3-4 million who have likely died in the wars the U.S. government has fought since 2001, how many more have died because of the investments the U.S. government *did not* make? These are questions that, I have to say, should make us weep.

In trying to wrap our minds around the unbelievable human and financial costs of the so-called "war on terror," we also have to remember that this war has also been a catastrophic failure on its own terms: the main result of the "war on terror" has been to spread terror and dramatically expand the number of groups and people who would engage in terrorist attacks on U.S. citizens and others civilians worldwide as a political tool. In Afghanistan, for example, there are at least 10 times as many militant groups today as there were in 2001. Meanwhile, research has consistently shown that military action is rarely effective in shutting down militant "terrorist" groups. Responding to the attacks of 9/11 with what has now been an endless global war has been one of the most catastrophic and deadly mistakes in world history.

The United States is a violent society and is getting more violent, especially in the age of Trump. How is this connected to war culture and militarism?

In short, I would say the United States has always been a profoundly violent country, but that often this violence has been obscured or ignored, at least by some. In this way, just as Trump's reign has exposed the racism, nativism and misogyny of the United States, Trump has also exposed the violence that has

always been foundational — but not inevitable — to the United States.

A full, proper answer to this question would require a book of its own, but I would start by quoting the novelist William Faulkner's words, "The past is never dead. It's not even past." Which is to say that the long history of wars waged by the United States — a history that actually dates to the arrival of Columbus in the Americas and to vicious religious wars waged by Europeans in Europe — has shaped the United States and daily life in the country in profound ways, including in the racist violence that we are seeing increasingly during Trump's reign. A country's military does not fight in nearly every year of the country's existence in at least 135 foreign lands without this violence shaping the country profoundly.

To provide one illustration of the connections between the past and the present, it's no coincidence that so many of the heavily armed, right-wing, white nationalist militant groups in the United States call themselves *militias*. These groups are invoking, and thus help to reveal, the connections between today's violence and the role of organized militias in the imperialist expansion and genocidal colonization carried out by the 13 original U.S. states across North America.

That a growing number of right-wing groups and politicians are increasingly embracing the ideology of *white supremacy* in increasingly explicit ways is also a reminder of the foundational role of racist violence in U.S. history, from the violence of enslavement built into the U.S. Constitution, to the racist genocide inflicted on Native American peoples by the U.S. Army, state militias and Euro-American settlers, to the racism that has shaped the hundreds of U.S. wars and combat actions pursued beyond today's U.S. borders against peoples who have overwhelmingly been people of color.

We can also see the connections between today's violence and the history of U.S. wars in the massive number of guns and other firearms in the United States, in the longstanding glorification of war and violence in U.S. popular culture, and in the growing militarization of the police, among many other connections.

Trump's political hypocrisy manifests itself on many fronts, and this includes criticizing generals and weapons manufacturers for the so-called "endless wars" and campaigning on a seemingly anti-war platform (witness the testaments to his aversion at the Republican National Convention) when he keeps increasing the

military budget every consecutive year since he has been in office. In fact, he established a new branch of the military to oversee all space activities (Space Force) in opposition to the Pentagon's top brass. What's going on here? What's Trump's game over defense spending, which is literally out of control?

Trump's "game" is ironically an encouraging sign. Trump's criticism of generals, weapons manufacturers and the endless wars is indeed a campaign strategy built on his recognition that large majorities in the United States are now opposed to war — certainly to the kinds of large-scale invasions, occupations, and wars seen in Afghanistan and Iraq.

As you said, Trump is a complete hypocrite given the role he has played in continuing the endless wars and ploughing unprecedented sums of money into the military budget and the coffers of the weapons manufacturers. But his antiwar talk is a sign that much of the country has turned against war, that people across the political spectrum — from the left to anti-imperialist Republicans and libertarians — are demanding a different approach to foreign policy. Trump's antiwar talk is a sign that the pursuit of peace and the avoidance of war at all costs is increasingly popular. It's a sign that the pursuit of peace and the avoidance of war can be and should be the consensus among mainstream politicians of all stripes.

In your view, is there a connection between the amount of money the U.S. pours into its war machine and its inability to deal with the coronavirus pandemic? And to what extent are the military's activities actually exacerbating the spread of COVID-19?

Clearly there is a deep connection between the war machine and the U.S. government's failure to protect the country against COVID. Trump is responsible for the unnecessary deaths of at least tens of thousands of people, but the responsibility is shared by past presidential administrations and the entire war system. As others have pointed out, spending \$6.4 trillion on the "war on terror" and trillions more on the annual military budget since 2001 has not protected us from COVID and other pandemics. Spending such immense sums on war has stolen money — and the time and energies of millions of Americans — from pandemic preparedness, from a properly robust public health infrastructure, and from the creation of a universal health care system that could have properly cared for the sick.

Beyond the post-2001 period alone, for decades U.S. leaders have built what is effectively a warfare state. While other wealthy nations have built social welfare states, U.S. politicians and elites have invested in a state dedicated above all to waging war and to preparations for waging war.

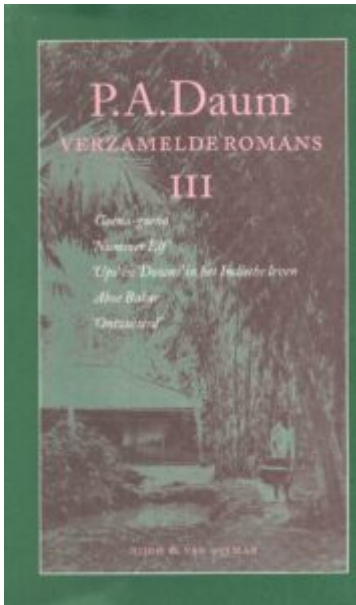
President Eisenhower was exactly right when he called this kind of diversion of funds a “theft.” He said, “Every gun that is made, every warship launched, every rocket fired signifies, in the final sense, a theft from those who hunger and are not fed, those who are cold and are not clothed.” Today, every gun that is made signifies a theft from those with COVID, from those who might contract COVID, from all of us.

The military’s daily activities are also exacerbating the spread of COVID in a variety of ways from spreading the disease among military personnel and endangering people living near U.S. military bases in places such as Okinawa, to continuing wars — in places such as Afghanistan, Syria and Yemen — that are destroying public health infrastructure, causing displacement and generally creating humanitarian disasters that are exacerbating the vulnerability of millions of people to coronavirus.

—

C.J. Polychroniou is a political economist/political scientist who has taught and worked in universities and research centers in Europe and the United States. His main research interests are in European economic integration, globalization, the political economy of the United States and the deconstruction of neoliberalism’s politico-economic project. He is a regular contributor to *Truthout* as well as a member of *Truthout*’s Public Intellectual Project. He has published several books and his articles have appeared in a variety of journals, magazines, newspapers and popular news websites. Many of his publications have been translated into several foreign languages, including Croatian, French, Greek, Italian, Portuguese, Spanish and Turkish. He is the author of [*Optimism Over Despair: Noam Chomsky On Capitalism, Empire, and Social Change*](#), an anthology of interviews with Chomsky originally published at *Truthout* and collected by Haymarket Books.

Esreteip

In antwoord op de vraag naar de opmerkelijkste naam in de Nederlandse literatuur zou het werk van Bordewijk ongetwijfeld vaak genoemd worden. Alleen *Bint* (1934) al biedt een hele rij memorabele namen, zoals Whimpysinger, Van der Karbargenbonk en Taas Daamde, Surdie Finnis, Schattenkeinder, Bolmikolke, Klotterbooke en Kiekertak, namen die hij overigens gewoon in het telefoonboek van Rotterdam gevonden had. Of *Karakter* (1938), met zijn namen van gewapend beton: Dreverhaven, Katadreuffe en Kalvelage.

Hoog op mijn lijst zou Inigo Wintrop staan, de hoofdfiguur in Cees Nootebooms roman *Rituelen* (1980). Een intrigerende naam: welluidend, ongebruikelijk, on-Nederlands en toch ook niet gemakkelijk aan een andere taal te verbinden. Zijn roepnaam - Inni - is een palindroom. Maar hij zou niet op de eerste plaats staan. Die is voor Esreteip. Niet zozeer omdat dat de merkwaardigste, onbegrijpelijkste, vreemdste of gewrongenste is, maar omdat die naam in slechts acht letters een paar eeuwen cultuurpolitiek, koloniaal beleid en calvinistische hypocrisie oproept.

Het was algemeen bekend dat veel van de heren die in “Nederlandsch-Indië” het vaderlands gezag vertegenwoordigden, er een of meer inlandse vrouw(en) op na hielden: een bijzit, een snaar, een njai. Het was evenzeer bekend dat uit zulke relaties vaak kinderen voortkwamen. Nu waren de Nederlandse verwekkers meestal niet zeer geneigd hun snaar te trouwen of, als ze zelf al deugdzaam, dat wil zeggen met een Nederlandse vrouw, getrouwd waren, het kind als het hunne te erkennen. Maar wel ontstond de gewoonte om de bloedband met het kind aan te geven, zeker als het een jongen was. Dat gebeurde vaak door het kind bij de Burgerlijke Stand te laten inschrijven, niet onder de naam van de vader maar onder de omgekeerde versie daarvan. Zo ontstonden bijvoorbeeld de naam Redlum, Reyem of Rhemrev. En Esreteip.

Dat verschijnsel is onomwonden vastgelegd in het werk van de chroniqueur van

Nederlands-Indië bij uitstek, P.A. Daum (1850-1898). Twee duidelijke voorbeelden zijn te vinden in de roman *Nummer Elf* (1895). Op bladzijde 8 wordt een jonge Indo-vrouw geïntroduceerd:

Er ging een deur open, en om de hoek keek een mooi donker kopje met een overvloed van donkere krulletjes op het voorhoofd, grote schitterende zwarte ogen, en een vrolijk lachende mond met parelwitte tanden. 't Was Ypsilante Nesnaj wier militaire vader haar zijn omgekeerde geslachtsnaam had gegeven en de malle voornaam, die hij had gelezen in een boek over een Griekse prins.

Twee pagina's verder richt de Nederlandse hoofdpersoon, Vermey, zich tot een klerk ofwel, in Daums woorden, 'een kopiist':

Hij liet een kopiist roepen, een broodmagere, grauwbroune jongeman; een dier Indo-europeanen die nooit transpireren en altijd koude handen hebben, maar meestal slim genoeg zijn.

'Esreteip,' zei Vermey ('s mans grootvader had Pieterse geheten), je weet dat het vandaag de veertiende is.'

'Ja meneer'.

Dat Daum deze namen gebruikt en er ter plekke een toelichting bij geeft, illustreert dat daarmee geen grote geheimen verklapt worden. Iedereen wist dat het gebeurde, iedereen kende er in eigen familie- of vriendenkring voorbeelden van, maar er hardop over praten deed men niet.

De naam Esreteip bestaat overigens wel degelijk: een aantal kabinetten geleden, bijvoorbeeld, kende Suriname een minister Esreteip. Waarmee tevens geïllustreerd is, dat dit gebruik niet alleen in Oost-Indië, maar ook in Suriname en op de Nederlandse Antillen voorgekomen zal zijn.

Soms leende een naam zich nog slechter voor omdraaiing dan Vermehr of Pieterse. Als het resultaat echt onuitspreekbaar dreigde te worden, kon er nog altijd een anagram van gemaakt worden: Sermham uit Harmsen of Served uit De Vries. Of het eerste stukje werd er achteraan geplakt: datzelfde De Vries werd dan Vriesde, een naam die in het betaald voetbal (bij F.C. Den Haag speelden twee broers met die naam) en in de damesatletiek (bij de Surinaamse atlete Laetitia Vriesde) was aan te treffen.

Een nog indirectere vorm van erkenning was het kind opzadelen met de naam van de plaats waar de vader vandaan kwam, maar ook dan in omgekeerde vorm. Het telefoonboek van Amsterdam telde lange tijd nog steeds twee nummers op de

naam Madretsma. Ook Madrettor bestaat.

De groei van deze groep namen werd ook beïnvloed door de dragers van die namen zelf.

Generaties lang hadden Nederlandse vaders hun trots over hun bij een bijzit verwekt nageslacht geuit in een omdraaiing van de feiten, maar de kinderen zelf wensten er soms zelf ook wel iets in te zeggen hebben. Zij hadden niet iets te verbergen, integendeel, zij waren deels van Europese afkomst en waren daar trots op. En om dat te laten blijken, draaiden zij hun naam weer om en voegden die toe aan wat er al stond. Riemer Reinsma geeft in zijn boekje *Aangenaam. Mag ik mij voorstellen?* (Amsterdam, 1986) de voorbeelden Redlod van Dolder en Satoor de Rootas.

Wellicht vleit u zich met de gedachte dat het u onmiddellijk zou opvallen als u een zo opmerkelijke naam als Madretsma of Esreteip onder ogen zou krijgen. Maar ons waarnemingsvermogen heeft een flinke marge ingebouwd en iets moet er wel heel erg uitspringen, willen wij het als afwijking van een norm opmerken. Vrijwel dagelijks komen we namen tegen (althans, kunnen we namen tegenkomen) die volgens het hierboven beschreven procédé ontstaan zijn.

In de zo mediterraan ogende achternaam van Jack Gadella, tekstschrijver van een aantal nummers voor 'Kinderen voor kinderen', vinden we het woord 'alledag' terug. De Vlaamse actrice Alida Neslo is van Surinaamse afkomst. 'Olsen' klinkt weliswaar Scandinavisch maar is wel een veel logischer volgorde van letters dan Neslo. De naam van Surinames eerste Olympisch en wereldkampioen zwemmen, Anthony Nesty, heeft eenzelfde constructie. Een bekend Nederlands jazzmuzicus is Rob Essed, een Volkskrant-redactrice heet Yvonne van Gnirrep .

Een koloniaal verleden leeft niet alleen voort in de geschiedenisboeken en in het slechte geweten van een natie, maar ook in de kleine details van alledag.

Voor wie er oog voor heeft.

-

Robert-Henk Zuidinga (1949) studeerde Nederlandse en Engelse Moderne Letterkunde aan de Universiteit van Amsterdam. Hij schrijft over literatuur, taal- en bij uitzondering - over film.

De drie delen *Dit staat er* bevatten de, volgens zijn eigen omschrijving, journalistieke nalatenschap van Zuidinga. De boeken zijn in eigen beheer

uitgegeven. Belangstelling? Stuur een berichtje naar: info@rozenbergquarterly.com- wij sturen uw bericht door naar de auteur.

Dit staat er I. Columns over taal en literatuur. Haarlem 2016. ISBN 9789492563040

Dit staat er II, Artikelen en interviews over literatuur. Haarlem 2017. ISBN 9789492563248

Dit staat er III. Bijnamen en Nederlied. Buitenlied en film, Haarlem 2019. ISBN 97894925636637

Koninkrijk op eieren. Reflecties op 10 jaar 10.10.10

Samengesteld door Joop van den Berg & René Zwart
Uitgave ADCaribbean b.v. 2020. ISBN *ontbreekt*

Vijftig mensen die beroepsmatig geïnteresseerd zijn in de verhoudingen binnen het Koninkrijk hebben zich op verzoek van de samenstellers van de bundel *Koninkrijk op eieren. Reflecties op 10 jaar 10.10.10*, Joop van den Berg & René Zwart, gebogen over de vraag hoe we ervoor staan tien jaar na 10.10.10.

Mr. Pieter van Vollenhove, voorzitter van het Comité Koninkrijksrelaties, ziet die deelname als teken dat het Koninkrijk 'bij velen leeft'. In zijn *Voorwoord* vertelt hij dat hij 'van de samenstellers vernam [...] dat vrijwel iedereen die benaderd is

onmiddellijk bereid was tot medewerking. En dat hun betrokkenheid bij het Koninkrijk zo groot is dat vrijwel niemand zich heeft gehouden aan de voorgestelde lengte. Ook dat spreekt mij zeer aan, omdat het past bij één van mijn favoriete motto's: wie schrijft die blijft!

De conclusie dat het onderwerp bij velen leeft gezien de bereidwilligheid van de auteurs, getuigt van een positieve levenshouding. Want de vijftig auteurs zijn niet willekeurig uit een volgepakt voetbalstadion geplukt.

De inleiding, geschreven door de samenstellers, heeft als titel *Een les voor de toekomst*.

Daarmee geven de auteurs direct de eindconclusie van de bundel prijs. Na lezing van al die bijdragen kun je nl. niet anders concluderen dan dat het jubileum geen reden voor feestelijkheden is.

Zoals René Zwart in de *Proloog* de stand van zaken samenvat:

'Voor velen op de eilanden is het leven er alleen maar slechter op geworden: sinds 10-10-10 heeft de armoede er een vlucht genomen, zelfs in de bijzondere BES-gemeenten die onder de rechtstreekse hoede van Haagse ministeries vallen.'

Mocht de lezer nog hopen op een meevaller, concludeert Zwart een paar regels verderop: *'Minstens zo treurig is het gesteld met de bestuurlijke verhoudingen. Exemplarisch daarvoor is dat uitgerekend de wens geschillen in de kiem te kunnen smoren een hardnekkige bron van wrevel is.'*

Dan moet je nog aan de opstellen beginnen.

De eerste bijdrage is van mevrouw Camelia-Römer. Zij was twee keer minister-president en meerdere keren minister van de Nederlandse Antillen. Van april 2015 tot 24 juli 2020 was zij, met enkele maanden onderbreking, minister in Curaçao. In 2006 werd zij door toenmalig premier De Jongh-Elhage gevraagd zitting te nemen in het adviseursteam dat de onderhandelingen op weg naar 10-10-10 begeleidde.

In vijf bladzijden weet mevrouw Camelia-Römer de lezer de laatste restjes hoop op een blijmoedige bundel te ontnemen.

Één alinea vat het ongenoegen over de onderlinge verhoudingen helder samen, en laat de historische context zien van waaruit gedacht wordt:

'Het bizarre is dat de regering van Curaçao in 2016 nog publiekelijk complimenten van het College financieel toezicht ontving en nu opeens krijgen we te horen dat er de afgelopen tien jaar niks goed is gegaan.'

Dat is niet geloofwaardig. Natuurlijk zijn er zaken die beter kunnen en moeten.

Wij zijn mensen in een land in wording, komend uit de pijnlijke geschiedenis van slavernij en het zijn van kolonie, eerst als slaven en daarna als 'onderdanen', steeds ondergeschikt gemaakt aan 'personen' uit het 'moederland', en zijn middenin in een emancipatorisch proces werkend aan de opbouw van onze eigenwaarde, uitgedrukt in een nog verder zelf te schrijven historie van onze Afrikaanse, Europese, Indiaanse en overigens gemengde achtergrond, onze tambu, ons Papiamentu, onze kruiden, onze kunst enzovoorts.'

De tweede bijdrage is van de hand van Alexander Pechtold. De heer Pechtold was van 31 maart 2005 tot 3 juli 2006 minister voor Bestuurlijke Vernieuwing en Koninkrijksrelaties en daarna tot 10 oktober 2019 voorzitter van de Tweede Kamerfractie van D66. Van 2017 tot 2019 was hij tevens voorzitter van de vaste Kamercommissie voor Koninkrijksrelaties.

De heer Pechtold is wat verdrietig als hij terugkijkt op tien jaar 10.10.10: *'Het begint ermee dat je in Den Haag met een lampje moet zoeken naar de weinigen die echt geïnteresseerd zijn in de eilanden. Het is een dossier waarmee je niet kunt scoren.'*

Daar zit je dan.

De bijdrage van de huidige baas van de rijbewijzen eindigt met de vaststelling dat we alles anders zouden doen als we niet die gemeenschappelijke geschiedenis kenden.

In de woorden van Pechtold:

Het is waar: als je nu vanaf nul opnieuw mocht beginnen en op de tekentafel een nieuwe staat maakt, dan zou niemand een koninkrijk als het onze maken. Het zijn de historische toevalligheden die ons bij elkaar brachten. Maar toch, ons gezamenlijk verleden, onze gemeenschappelijke waarden en gedeelde symbolen verbinden ons. En brengen ons samen in een koninkrijk dat meer is dan een staatsvorm. Het gaat om gelijke kansen en gelijke rechten voor alle mensen, bescherming van kwetsbaren, goed onderwijs en goede gezondheidszorg en voldoende banen, dat zijn de beste garanties voor een welvarende toekomst.

Hoe edelmoedig deze slotconclusie ook klinkt, de bewoners van de zes eilanden hebben deze woorden in de afgelopen jaren in allerlei varianten voorbij zien komen. Vermoedelijk zullen ze na lezing niet naar het strand hollen om de horizon af te speuren op zoek naar die onvermijdelijke stip.

Het is verleidelijk om alle bijdragen langs te gaan. Zij verdienen alle aandacht. Want de bijdragen geven een goed overzicht van de verschillende visies op de geschiedenis en daarmee inzicht in de huidige verhoudingen. Het is te hopen dat het boek een groot publiek weet te vinden. De kosten kunnen geen drempel zijn, *'Koninkrijk op eieren'* is als e-boek gratis te downloaden via: www.koninkrijk.nu.

Dat je bij lezing zo nu en dan struikelt over de cliché's van de politici, is misschien onaangenaam. Maar als je wilt dat je kippen eieren leggen, moet je het kakelen verdragen.

Noam Chomsky: Trump Is Willing To Dismantle Democracy To Hold On To Power

Noam Chomsky

While it's still too early to predict the likely outcome of the November 2020 presidential election, Donald Trump continues to fall behind in national polls while pulling dirty electoral tricks in the hope of defeating Democratic challenger Joe Biden. Much of Trump's hope for victory rests with his "law and order" campaign, which promotes lies about mail-in-voting fraud in order to preemptively

discredit the election results if they are in Biden's favor. In this exclusive interview for Truthout, Noam Chomsky discusses the national and international significance of Trump's refusal to commit to a "peaceful transition to power" and his reliance on conspiracy theories.

C.J. Polychroniou: Noam, with slightly more than two weeks away from the most important national elections in recent U.S. history, Trump's campaign continues to harp on the message of "law and order" — a political tactic that authoritarian leaders have always relied on in order to control people and to strengthen their grip on a country — but refuses to accept a "peaceful transition to power" if he loses to Biden. Your thoughts on these matters?

Noam Chomsky: The "law and order" appeal is normal, virtually reflexive. Trump's threat to refuse to accept the result of the election is not. It is something new in stable parliamentary democracies.

The fact that this contingency is even being discussed reveals how effective the Trump wrecking ball has been in undermining formal democracy. We may recall that Richard Nixon, not exactly revered for his integrity, had some reason to suppose that victory in the 1960 election had been stolen from him by Democratic Party machinations. He did not challenge the results, placing the welfare of the country above personal ambition. Al Gore did the same in 2000. The idea of Trump placing anything above his personal ambition — even caring about the welfare of the country — is too ludicrous to discuss.

James Madison once said that liberty is not protected by "parchment barriers" — words on paper. Rather, constitutional orders presuppose good faith and some commitment, however limited, to the common good. When that is gone, we've moved to a different sociopolitical world.

Trump's threats are taken quite seriously, not only in extensive commentary in mainstream media and journals, but even within the military — which might be compelled to intervene, as in the tinpot dictatorships that are Trump's model. A striking example is [an open letter to the country's highest ranking military officer](#), Chairman of the Joint Chiefs General Mark Milley, from two highly regarded retired military commanders, Lt. Colonels John Nagl and Paul Yingling. They warn Milley: "The president of the United States is actively subverting our electoral system, threatening to remain in office in defiance of our Constitution. In a few months' time, you may have to choose between defying a lawless president or

betraying your Constitutional oath” to defend the Constitution against all enemies, “foreign and domestic.”

The enemy today is domestic: a “lawless president,” Nagl and Yingling continue, who “is assembling a private army capable of thwarting not only the will of the electorate but also the capacities of ordinary law enforcement. When these forces collide on January 20, 2021, the U.S. military will be the only institution capable of upholding our Constitutional order.”

With Senate Republicans “reduced to supplicant status,” having abandoned any lingering shreds of integrity, General Milley should be prepared to send a brigade of the 82nd Airborne to disperse Trump’s “little green men,” Nagl and Yingling advise. “Should you remain silent, you will be complicit in a coup d’état.”

Hard to believe, but the very fact that such thoughts are voiced by sober and respected voices, and echoed throughout the mainstream, is reason enough to be deeply concerned about the prospects for U.S. society. I rarely quote *New York Times* senior correspondent Thomas Friedman, but when he asks whether this might be our last democratic election, he is not joining us “wild men in the wings” — to quote McGeorge Bundy’s term for those who don’t automatically conform to approved doctrine.

Meanwhile, we should not overlook how leading elements of Trump’s “private army” are showing their mettle in their usual terrain of deployment: the cruel Arizona desert to which the U.S., since Clinton, has driven miserable people fleeing from our destruction of their countries so that we may evade our responsibility — both legal and moral — to offer them an opportunity for asylum.

When Trump decided to terrorize Portland, Oregon, he didn’t send the military, probably expecting that it would refuse to follow his orders, as had just happened in Washington, D.C. He sent paramilitaries, the most fierce of them the tactical unit BORTAC of the Border Patrol, which is given virtually free rein with the “damned of the earth” as its targets.

Immediately on returning from carrying out Trump’s orders in Portland, BORTAC returned to its regular pastimes, smashing up a flimsy medical aid center in the desert where volunteers seek to provide some medical aid, even water, to desperate people who managed somehow to survive.

Not content with this achievement, BORTAC soon returned to the task. Perhaps those who may be facing Trump's private army might want to learn more about them. Here's an excerpt from [an authoritative report from the scene](#) offered by the humanitarian organization [No More Deaths](#):

After sunset yesterday, October 5th, U.S. Border Patrol entered No More Deaths' humanitarian aid station, Byrd Camp, with a federal warrant, for a second nighttime raid in two months. Volunteers were held for 3 hours while 12 people who were receiving medical care, food, water, and shelter from the 100+ degree heat were apprehended.

In a massive show of armed force, Border Patrol, along with the Border Patrol Tactical Unit (BORTAC), descended on the camp with an armored tank, ATVs, a helicopter, and many marked and unmarked vehicles. Agents, armed with assault rifles, chased and terrorized those who were receiving care, all while the helicopter hovered low above them kicking up dust and debris, making it nearly impossible to see. Border Patrol smashed windows, broke doors, and destroyed essential camp infrastructure as well as supplies. This was after heavily surveilling the camp and patrolling its perimeter, creating an antagonistic and distressing environment for those receiving care, since late Saturday night on the 3rd.

Since the previous raid on July 31st, Border Patrol has [refused on multiple occasions to meet with volunteers](#) to discuss previous shared agreements that upheld the right to provide humanitarian aid. The Tucson sector chief sent No More Deaths representatives a formal letter asserting this refusal.

Those are the professional elements of Trump's private army, buttressed by the armed militias that are upholding the doctrines of white supremacy that the FBI and Department of Homeland Security regard as [the major domestic threat in the U.S.](#), sharply increasing during the Trump years from 20 percent of terrorism-related crimes in 2016 to close to 100 percent by 2019.

Those are the forces that may be upholding "law and order" if in fact the top military command decides to be "complicit in a coup d'état." It seems unimaginable, but, regrettably, not inconceivable.

Meanwhile Trump and his Republican cohorts are working overtime to implement their strategy of undermining the election or discrediting it if it comes out the

wrong way, setting the stage for a possible coup.

In preparation, an "[Army for Trump](#)" is being mobilized to descend on polls to intimidate the wrong voters. What was once the Justice Department is [easing election fraud inquiry constraints](#) in case that path becomes necessary.

In general, no stone is left unturned in Trump's campaign to dismantle democratic forms and hold on to power.

Perhaps there is some slight comfort in the fact that we are not alone. Other major democracies are also decaying, also falling into the hands of leaders with traits of fascism, if not the ideologies (many, including leading scholars of fascism, regard this characterization of Trump as much too charitable).

The world's largest democracy, India, is now run by a Trump-style wrecker, Narendra Modi, who is destroying Indian secular democracy and turning India into a cruel ethnocracy, while also crushing Kashmir.

The world's oldest democracy, Britain, has not approached Trump's demolition job, but Prime Minister Boris Johnson is trying to join the club. His dismissal of Parliament so that he could ram through his version of Brexit, quickly overturned by the Supreme Court, caused outrage in British legal circles, with charges that he was undermining the presumption of good faith on which the British constitutional order has rested for centuries. He has since moved on to violating international law — admittedly, but only "a little bit" — by reversing a crucial provision of the agreement he had just reached with the EU, which is now suing Britain for this breach.

We may add the second largest democracy in the western hemisphere, run by a Trump clone who tries in every way to imitate his model, for example, by trying to fire investigators for daring to look the corruption and alleged criminality that surrounds him and his family. [Jair] Bolsonaro was blocked by the Supreme Court. The U.S. has gone farther down the road toward autocracy. When inspectors general tasked with overseeing executive malfeasance followed the same course, the would-be dictator in the White House simply fired them. He did so without a peep from the Republican Senate that had instituted this effort to protect the public, by now "reduced to supplicant status."

Perhaps it is mere coincidence, but there is a remarkable correlation between the dedication of leaders to demolish the democratic order and their expediting the

slaughter of their own populations by COVID-19. The current ranking of cases and deaths, reported by the authoritative *South China Morning Post* (Hong Kong), are, from the top:

United States: 7,551,428 cases, 211,844 deaths

India: 6,835,655 cases, 105,526 deaths

Brazil: 5,000,694 cases, 148,228 deaths

They are followed far behind by a stellar democracy, Russia: 1,253,603 cases, 21,939 deaths. Others are left in their wake.

This is of course not the full picture. It's important to factor in death rates and other variables. But the general picture, and the correlation, are hard to overlook.

What is happening in the U.S., India and Brazil also cannot fail to evoke memories of the early 1930s — for me, bitter personal memories. One common feature is the fanatic adoration of the Maximal Leader by his loyal followers. There is one curious difference. Mussolini and Hitler were providing their worshippers with something: social reforms, a place in the sun. Trump is stabbing them in the back with virtually every legislative and executive action, and seriously harming the U.S. in the international arena. The same is true of his companions in arm in India and Brazil.

Trump's commitment to cause maximal suffering to the American population is stunning to behold. It goes well beyond his truly colossal crimes: racing towards the abyss of environmental catastrophe and sharply increasing the threat of nuclear war. In far lesser ways, once again no stone is left unturned in ways to cause severe harm to the public.

Let's just keep to the pandemic, the least of the grave crises humanity faces. There is an international consortium, Covax, working to facilitate the search for vaccines by cooperative efforts and to give at least some consideration to the distributional problems, ensuring that potential vaccines and other treatments will be available to those who need them rather than monopolized by the rich.

Trump's contribution? The usual one: [to withdraw from the effort by over 170 countries](#).

The wrecker-in-chief always has a pretext: In this case, the World Health Organization (WHO) is involved, and the WHO serves Trump as a scapegoat as he flails around to deflect attention from his slaughter of tens of thousands of

Americans.

Aside from the characteristic cruelty in pursuit of self-interest, withdrawal means that Americans will be deprived if vaccines are developed elsewhere — perhaps in China, which according to some reports may be in the lead.

As in 2003, after the SARS epidemic, scientists are now warning that another coronavirus pandemic is likely, probably more severe than this one. We've discussed before how Trump dismantled the protections that were in place against the current pandemic, leaving the U.S. singularly unprepared. He is now resolutely pursuing the same course, not just by withdrawing from Covax.

The countries of the world are now participating in a UN Biodiversity Summit "to try and slow humanity's rapid destruction of nature." The UN official leading the convention, Elizabeth Maruma Mrema, emphasizes that averting another pandemic is one crucial target. If we want to avoid another COVID, [she warns](#), "we have to take action.... We either conserve and protect that nature, biodiversity, or it will make us suffer as we do now."

Trump is again helping out in the usual way: by refusing to take part.

The media are also helping in this case. The cited two minutes on *NPR* may have exhausted the coverage, a cursory search suggests.

Meanwhile "humanity's destruction of nature" proceeds apace. [A major study of the destruction of biodiversity](#) by the Royal Botanical Gardens, Kew found that "Two-fifths of the world's plants are at risk of extinction.... We are `ignoring the potential treasure chest of wild species' that offers potential fuels, foods and medicines to humanity, says conservation scientist Colin Clubbe."

This study received 3 minutes on *BBC*. We have to keep to priorities, after all.

Trump's approach to international conventions and initiatives is simple: If I didn't create it, demolish it, claiming it's the worst deal in history. If I created it, it's "the deal of the century," the greatest achievement in memory. And with his media echo chamber, and congressional supplicants, he can get away with it. Pity the country, and the world.

True, Trump's methods are achieving something. Waving the big stick does sometimes bring results. When the U.S. approached the UN Security Council to demand that it renew harsh sanctions against Iran, it refused with almost total unanimity, including even Britain. No matter. Secretary of State Pompeo, in good Mussolini-Hitler fashion, returned to the Security Council to inform them that the UN sanctions are renewed.

“The United States took this decisive action,” [Pompeo instructed his Security Council servants](#), “because, in addition to Iran’s failure to perform its JCPOA commitments, the Security Council failed to extend the UN arms embargo on Iran.” Such disobedience of course cannot be tolerated by the Dear Leader of the world.

More broadly, the Trump administration is steadily firming up the reactionary international headed by Washington, the one geo-strategic initiative that can be detected in the administrative chaos. Prime members are Trump’s companions Modi and Bolsonaro. In the Middle East, they are joined by Egypt’s General al-Sisi, Trump’s “[favorite dictator](#),” who has driven Egypt to new depths of despair. And of course the Gulf dictatorships, headed by the estimable Mohammed bin Salman, responsible for Khashoggi’s brutal murder as one of his lesser crimes. Another welcome member is Israel, now scarcely concealing its drift to the far right. The recent formalization of tacit relations between Israel and the Gulf dictatorships finds its natural place in this system. There are also members beyond, like Viktor Orbán’s Hungarian illiberal democracy, and waiting in the wings, such attractive figures as Italy’s Mario Salvini, celebrating the drowning of thousands of the damned in the Mediterranean, not without Italy’s contributions to Europe’s genocidal record.

On the bright side, Trump’s reactionary international is now countered by the new Progressive International, which grew from the Sanders movement in the U.S. and a European counterpart, DiEM25, a transnational movement seeking to preserve and strengthen what is of value in the European Union while overcoming its severe flaws. It has also drawn in a wide range of representatives from the Global South. Its first international conference just took place in Iceland, where the prime minister is a member. Though it of course lacks the resources of violence and wealth of the reactionary international, it has promise to become a people’s representative in the global class war that is underway to determine the contours of the post-pandemic world.

CJP: Typical of authoritarian leaders, Trump relies heavily on the use and promotion of conspiracy theories, apparently fully aware of the fact that conspiracy theories intensify political polarization. Why do conspiracy theories thrive in politics, and what do they mean for political reality at the end of the second decade of the 21st century in the United States?

NC: One reason why conspiracy theories flourish is that people want explanations, sometimes out of intellectual curiosity, sometimes for more personal and often wrenching reasons. That's particularly true when things fall apart. That's happened in many ways.

Consider the neoliberal disaster of the past 40 years. Its essence was announced with much clarity by Thatcher and Reagan, and their economic guru Milton Friedman, right at the start: *There is no society; individuals have to face the ravages of the market alone, with no defense, surely not labor unions, which have to be destroyed. Governments are the problem, flawed by the fact that they are partially responsive to the public. Decisions therefore have to be transferred to private hands, in effect, the corporate sector. Corporations must be dedicated solely to self-enrichment — not a principle of economics, but an ethical judgment.*

There are further nuances, but this is the essence. Putting these principles together, it is not hard to draw some conclusions about likely consequences.

The Rand Corporation has just released [a study on the scale of the \(hardly unexpected\) effects](#). They estimate the sum “transferred” from the middle and working classes to the very rich since Reagan-Thatcher-Friedman to be \$47 trillion. “Robbery” might be a more accurate term.

Rand takes the very rich to be the top 10 percent. That's misleading. It is overwhelmingly a tiny fraction of these. The top 0.1 percent have seen their share of the nation's wealth double since Reagan, to 20 percent.

This is only part of the grim story, amplified by Clinton's radically anti-labor globalization program, post-Thatcher austerity, Obama's bailout of the perpetrators of the housing crash and rejection of legislation to help the victims as well, and much else.

It should not come as a great surprise that the epidemic of “deaths of despair” that has plagued the U.S., primarily among white men of working age, is [now beginning to haunt Britain](#). Nor that much of the world is consumed by rage, resentment, contempt for institutions. This offers fertile territory to demagogues and con men — sometimes, like Trump, highly skilled — who can parade as the saviors of the public while slavishly serving their oppressors. With ample help from the information system, they can divert attention away from the sources of popular discontent to the standard scapegoats, exploiting deep-seated prejudices and fears. No need to review how it is done.

In such a climate, conspiracy theories can flourish.

There are other factors to consider. The real world is complex. Pick any event you like and even the most solid accounts will have plenty of loose ends, odd coincidences, unexplained features. That's why scientists do experiments, abstracting radically from the observed phenomena. Again, that encourages conspiracy theories.

Furthermore, some of the theories might have some validity. Adam Smith was consciously exaggerating when he declared that "People of the same trade seldom meet together, even for merriment and diversion, but the conversation ends in a conspiracy against the public, or in some contrivance to raise prices." But he wasn't concocting a fantasy. It happens all the time. Some of these escapades are well documented. In many other cases there are grounds for suspicion.

To take just one current example, the staid and respectable German national broadcaster *Deutsche Welle* recently interviewed the prominent U.S. political scientist Norman Ornstein of the American Enterprise Institute on [some curious doings](#) involving Trump, Deutsche Bank and the U.S. Supreme Court.

To quote the opening words:

The explosive New York Times report on the tax situation of U.S. President Trump is raising some uncomfortable questions for Germany's largest lender, Deutsche Bank, namely: why did Deutsche Bank loan Mr. Trump 2 Billion dollars at the same time other banks, including all U.S. banks, were not willing to do so? And while Deutsche Bank may be handling the loans, we cannot say tonight who or what is behind that money. In other words, we don't know who owns the debt of U.S. President Donald Trump. And adding to the puzzle is the role played by the son of a former Supreme Court Justice. Justin Kennedy, son of former Justice Anthony Kennedy, was a division head and contact for Trump at Deutsche Bank. Kennedy was close to the then future president while continuing to lend him money.

Another part of the puzzle, as Ornstein elaborates, is the premature retirement of Justice Kennedy, the swing vote on the Court, permitting Trump to nominate the young far right Brett Kavanaugh, Justin Kennedy's protégé, to replace him.

"The optics look terrible," Ornstein concludes, calling for investigation by the State of New York, not the Federal Prosecutors, who are now in the pockets of

Trump's legal representatives, formerly known as the Justice Department.

It's not a conspiracy theory, but can easily be recrafted as one.

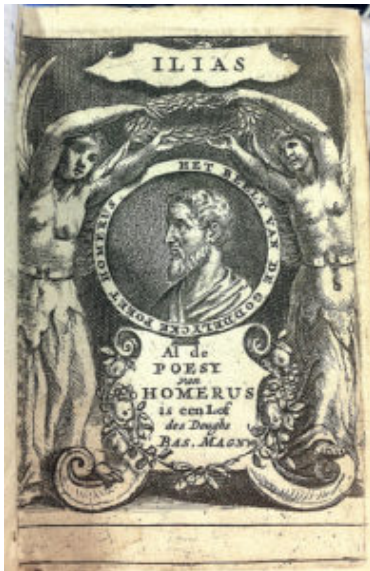
In brief, in a fetid swamp, conspiracy theories flourish, and some might turn out to have considerable bearing on the world that has been created by systems of state and private power.

Originally

published: <https://truthout.org/noam-chomsky-trump-is-willing-to-dismantle-democracy-to-hold-on-to-power/>

C.J. Polychroniou is a political economist/political scientist who has taught and worked in universities and research centers in Europe and the United States. His main research interests are in European economic integration, globalization, the political economy of the United States and the deconstruction of neoliberalism's politico-economic project. He is a regular contributor to *Truthout* as well as a member of *Truthout's* Public Intellectual Project. He has published several books and his articles have appeared in a variety of journals, magazines, newspapers and popular news websites. Many of his publications have been translated into several foreign languages, including Croatian, French, Greek, Italian, Portuguese, Spanish and Turkish. He is the author of [*Optimism Over Despair: Noam Chomsky On Capitalism, Empire, and Social Change*](#), an anthology of interviews with Chomsky originally published at *Truthout* and collected by Haymarket Books.

Don Quichot, Reve en Zwagerman: literaire naamwoorden

Ilias, prozavertaling
door Jan Hendrik
Glazemaker, Amsterdam
1658

Heet homerisch lachen naar Homerus? (Ja, in zijn *Ilias* beschrijft hij hoe de hinkende Hephaestus 'een onuitblusbaar gelach onder de goden' deed opstijgen. We hebben trouwens ook een homerische strijd en de homerische vergelijking.)
Is een platonische liefde vernoemd naar Plato? (Ja, in zijn dialoog *Symposion* bespreekt hij de dialectiek der liefde, d.w.z. hoe het verlangen (eros) het lichamelijke overstijgt en zich uiteindelijk richt op de absolute schoonheid. Onze taal kent ook nog de platonische maaltijd, waarbij meer geredeneerd dan gegeten wordt.)

Danken we het sadisme aan markies de Sade? (Ja, Donatien Alphonse François Marquis de Sade (1740-1814) beschreef in verscheidene van zijn boeken varianten van de liefde die er niet om logen. Het masochisme komt van de Oostenrijkse schrijver en journalist Leopold Ritter von Sacher-Masoch (1836-1895), die, met name in *Venis im Pelz* (1870), schreef over de tegengestelde aandrang.)

De literatuur heeft de nodige bijvoeglijke en - in mindere mate - zelfstandige naamwoorden gegenereerd. In een paar gevallen zijn die voortgekomen uit de naam van een personage. Zoals datisme, een overbodige opeenstapeling van synoniemen. Het *Eponiemenwoordenboek* (Amsterdam, 1990) van Ewout Sanders vermeldt: 'Datisme dankt zijn bestaan aan de Atheense blijspeldichter Aristophanes. In 421 voor Chr. liet deze in *De Vrede* een zekere

Trygaeus zeggen: Welnu, dit is het! Hier komt het ouwe deuntje van Datis dat hij zong als hij zich aftrok tijdens het middaguur: "Ik ben verrukt, ik ben verheugen, ik ben in de wolken."

Een verhaal apart is dat van Pierre Abélard, ook bekend als Petrus Abaelardus, en Héloïse. Abélard (1079-1142) was een monnik en docent, Héloïse (1101-1164) was zijn ruim 20 jaar jongere pupil. Het leeftijdsverschil en de celibataire plicht weerhielden het stel niet van een gepassioneerde relatie, waaruit een zoon voortkwam, Astrolabus. Ze trouwden in het geheim maar moesten gescheiden verder leven. Ze werden beroemd door hun heftige correspondentie en werden pas in 1817 verenigd op de Parijse begraafplaats Père-Lachaise.

Fulbertus, Abélards superieur en Héloïses oom, bleek echter dermate verstoord over hun liefde, dat hij een paar boeven engageerde om de arme Pierre te straffen: zij castreerden hem.

*Edmund Blair Leighton -
Abelard and Heloise.
1882*

Hij zal niet vermoed hebben, dat dat ooit nog een plaats in een Nederlands woordenboek zou opleveren. In de *Woordenschat* van Taco de Beer en E. Laurillard uit 1899, wordt het werkwoord abelardiseeren [sic] als volgt gedefinieerd: 'ontmannen, van Abélard, een beroemd geleerde der 12de eeuw, († 1142) op wien de krankzinnige Fulbert, vader [sic] van Heloise, deze bewerking met geweld deed toepassen'. In de latere drukken van onze belangrijkste

woordenboeken komt abelardiseren niet meer voor.

Het verhaal van Abélard en Héloïse werd het onderwerp van talloze kunstwerken, van romans en opera's tot schilderijen en gedichten. De rebelse Franse dichter François Villon (1431-1463), bijvoorbeeld, verwijst ernaar in een van zijn ballades, de *Ballade des dames du temps jadis*. Het tweede couplet daarvan begint met

*Où est la très sage Helloïs,
Pour qui fut châtré et puis moine
Pierre Esbaillart à Saint-Denis ?
Pour son amour eut cette essoine.*

door Ernst van Altena in de *Ballade van de dames uit vroeger tijden* vertaald als

*Heloïse, ach waar is zij,
die zo schoon was en veel verstand had?
Abelard trok de monnikspij
voor haar aan, toen men hem ontmand had.*

In de Nederlandstalige literatuur wijdden Hendrik Tollens en Jan van Nijlen elk een gedicht aan het ongelukkige paar, de eerste met 'Heloïze aan Abelard' in *Gedichten, derde deel* (1815), de tweede met 'Héloïse en Abélard' in de bundel *De vogel Phoenix* uit 1928, niet te verwarren met de gelijknamige bundel van M. Vasalis.

Vaker dan personages hebben auteursnamen een naamwoord voortgebracht. Voorbeelden uit de klassieke Nederlandse letteren zijn Vondeliaans, volgens Van Dale: 'als van, zoals men vindt bij Joost van den Vondel', Catsiaans: 'in de trant van Cats' en Hooftiaans: 'van of in de trant van de dichter P.C. Hooft: een Hooftiaanse stijl'.

Van over de grenzen komen onder meer Dantesk: 'herinnerend aan, zoals men vindt bij Dante Alighieri (1265-1321), vooral met gedachte aan zijn voorstelling van de hel in de *Divina Commedia*' of Tolstojaans: 'van, als van of in de geest van (...) Tolstoj, met de gevoelswaarde ootmoedig, eenvoudig, anti-autoritair'.

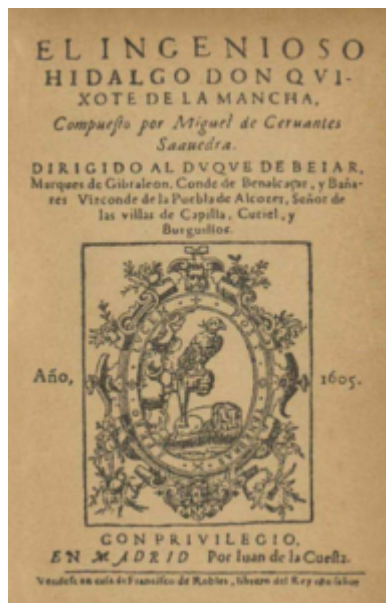
Beperken de eerste drie omschrijvingen - Vondel, Cats en Hooft - zich nog tot de stijl of trant van de auteur, bij de laatste twee wordt al enige toegevoegde waarde gesuggereerd.

Bij tal van voorbeelden heeft het bijvoeglijk naamwoord stijl of werk van de schrijver bijna geheel verlaten en heeft het een betekenis op zich gekregen. Dickensiaans is volgens het woordenboek weliswaar 'zoals van of bij Dickens', maar vervolgens ook 'armoedig, ellendig en ongezond zoals in de vervuilde industriële stedelijke woonwijken'. En Kafkaiaans is 'naar de schrijver Franz Kafka (1883-1924) op raadselachtige wijze beangstigend, bedreigend (vooral door een overgeperfectioneerde samenleving die zich aan de controle van het individu onttrekt)'. Die dreiging spreekt voor mij sterker uit het woord Kafkaësk, een lemma dat echter volstaat met de verwijzing naar Kafkaiaans.

Alle tot nu genoemde woorden (met uitzondering van datisme) zijn officieel goedgekeurd, d.w.z. ze komen voor in twaalfde druk van Van Dale (1992). Er doen er echter vast veel meer de ronde, die niet vastgelegd zijn. Weliswaar wordt Reviaans vermeld in Van Dale (met de weinig verhelderende uitleg 'in de stijl van de schrijver G. (K. van het) Reve: reviaanse somberheid') en ook in het *Homosexueel woordenboek* (Amsterdam, 1988) van Arendo Joustra: 'in de stijl van de schrijver Gerard Reve. Typische reviaanse woorden en uitdrukkingen zijn: beroeren, 'n man, de ware liefde valt van achteren aan, geheime opening'.

Persoonlijk stel ik me bij reviaanse somberheid iets anders voor, maar belangrijker is dat in beide woordenboeken niets te vinden is over het voor het werk van deze schrijver zo relevante revisme en de revistische liefde, d.w.z. die waarbij de revist genot ontleent aan het toekijken hoe het object van zijn liefde zijn lusten botviert op een derde, doorgaans een onweerstaanbaar aantrekkelijke jongeling in strakke spijkerbroek.

En nu we toch in de literair-homoseksuele hoek verwijlen, Andreas Burnier heeft haar naam geleend aan het burniertje, volgens *Lesbiaans, Lexicon van de lesbotaal* (Amsterdam, 1991) van Hanneke Kunst en Xandra Schutte, een 'jongensachtige lesbienne, keurig in het pak gestoken. Naar de verschijning van de schrijfster Andreas Burnier, die stevast gekleed gaat in herenkostuums van de uitmuntendste kwaliteit'. Daarnaast vermeldt het boek nog het mini-burniertje en definieert het 'meneertje' als 'een soort Burnier in zakformaat'. Hierbij mag niet onvermeld blijven, dat sapphijn voor 'aanhanger van de Griekse beginselen' en sapphisch voor 'lesbisch' komen van Sappho, de dichteres die in de zesde eeuw voor Chr. leefde op het Griekse eiland Lesbos. Vandaar ook de term lesbisch.

Een opvallend productieve bron van woorden en uitdrukkingen is de schelmenroman Don Quichot of, completer, *El Ingenioso Hildalgo Don Quixote de la Mancha* (1605-1615), vertaald als *De geestrijke ridder Don Quichot van de Mancha*, van Miguel de Cervantes Saavedra (1547-1616). Om te beginnen is er natuurlijk de naam Don Quichot, zoals die voorkomt in ‘Hij is een opvallende en echte Don Quichot’, in de betekenis van een hemelbestormer die fanatisme en gebrek aan realiteitszin combineert. In het verlengde daarvan bestaat de term *donquichotterie*, die in Van Dale wordt omschreven met ‘handeling of

handelwijze die voortspuit uit onpraktisch en onberedeneerd idealisme’.

Hetzelfde personage komt in onze taal ook voor als ‘een ridder van de armzalige figuur’. Die karakterisering komt woordelijk uit het boek: *el caballero de la trista figura*, en is volgens het woordenboek een schertsende aanduiding voor ‘iemand die er ellendig uitziet of zich belachelijk maakt’.

Informatie over de herkomst van de naam Don Quichot (in het Spaans gespeld als *Don Quixote*, in het Engels als *Don Quijote*, in het Frans als *Don Quichotte*) biedt een van de aantekeningen achterin de roman: ‘Het woord *quijote* is niet door Cervantes bedacht. Het is de naam van het dijstuk van een harnas. De keuze van de schrijver viel op dit woord niet alleen wegens zijn betekenis, maar ook omdat de uitgang *-ote* uitsluitend toegepast wordt om iets als lachwekkend of verwerpelijk voor te stellen.’

Hoewel ze niet in het woordenboek terug te vinden zijn, hebben we nog meer woorden aan Don Quichot te danken. In zijn *Inleiding tot de picareske verhaalkunst of de wederwaardigheden van een anti-genre* (Groningen, 1978) heeft Dr. H. van Gorp het over ‘een quichoteske episode’. Maar de mooiste variant levert hij in de zin ‘Van de auteur van *Don Quijote* kon zulks trouwens verwacht worden; werd ook Sancho Panza niet in het tweede deel geleidelijk aan gequijotiseerd!’

Voor de volledigheid: Van Gorp rekent Don Quichot niet tot de picareske romans maar beschouwt het werk als laatste stuiptrekking van de *libros de caballeríos*, de tot dan in Spanje populaire ridderroman, al is het daar dan ook een parodie op. Wordelijk noemt hij het ‘de zwanezang en doodsteek van deze idealiserende verhaalkunst’.

In het Nederlands taalgebied ziet Van Gorp, behalve *Den vermakelyken avonturier* uit 1695, van de hand van Nicolaas Heinsius Jr. (1656-1718), alleen de onverbiddelijke bestseller *Ik, Jan Cremer* (1964) als Nederlandse bijdrage. Hij noemt de hoofdpersoon, ene 'Jan', 'een 'super-picaro'.

Zelfs tot in onze kleinkunst heeft de armzalige ridder zijn sporen achtergelaten. De cabaretgroep Don Quishocking koos als naam een contaminatie van Don Quichot en shocking. Daarmee werden in één naam de twee elementen van het Nederlands cabaret in de jaren zestig en zeventig samengevat: het zonder uitzicht op enig resultaat bevechten van het kwaad in de wereld met als middel shockeren. Een zorgvuldig gekozen naam, dus, waar veel denkwerk in is moeten gaan zitten. Dat blijkt ook uit een boek over de geschiedenis van die groep, *Zolang het maar niet dichterbij komt* (Aarlanderveen, 1980). Daarin staat bij 28 juni 1967: 'George moet naar het toilet. Bedenkt daar de naam Don Quishocking.'

Don Quichot wordt tijdens zijn avonturen trouw, zij het kritisch, gevolgd door de eenvoudige boerenzoon Sancho Panza, maar diens verschijning heeft geen effect gehad op onze woordenschat. Wel twee andere personages uit het boek. Hoewel, personages. Een van de twee is het paard waarop de ridder rijdt, dat wil zeggen, zich voortsleept, want hij meent over een edel ros te beschikken - hij doopt het dier in het eerste hoofdstuk '*Rossinant*, hetgeen naar het hem toescheen verheven en welluidend klonk en tevens verklaarde dat het eens een 'rocines', een knol was, 'antes' ofwel vóór het was wat het thans was, namelijk het paard dat boven alle 'rocines', ofte wel knollen, ging: het eerste paard ter wereld zogezegd'. In werkelijkheid heeft hij, blijkens datzelfde hoofdstuk, een paard 'dat, ofschoon het evenveel poten met hoefkanker had als er duiten in een vierduitstuk gaan en overigens meer gebreken dan het ros van Gonela, dat naar men weet niet meer was dan vel over been'. Het moge geen verbazing wekken dat 'rossinant' in onze en menig andere taal in algemenere zin 'slecht paard' of 'knol' is gaan betekenen.

De tweede is Dulcinea, voluit Dulcinea del Toboso, Don Quichots beminde, al is het maar in zijn verbeelding. Voor haar geldt, met alle respect, hetzelfde als voor zijn paard. Hij ziet haar zelf als 'aangebedene zijns harten' en 'meesteresse zijner gedachten', terwijl Sancho Panza haar eerder bewondert om de hoeveelheid drank die ze aankan. Niet zonder reden werd 'dulcinea' dan ook een ironische benaming voor 'geliefde'.

Uit een van de bekendste scènes in Cervantes' meesterwerk komt de uitdrukking 'tegen windmolens vechten' (of 'schermen'). De dappere maar verwarde hoofdpersoon meent immers reuzen te bestrijden, waar hij in werkelijkheid het zwaard heft tegen molenwieken, daarbij roepend: 'Vliedt niet, laffe en verachtelijke creaturen; één enkele ridder slechts valt u aan.'

De uitdrukking - in het Spaans *acometer molinos de viento* - betekent 'een denkbeeldig gevaar of denkbeeldige misstand bestrijden', maar ook 'proberen iets te veranderen wat toch niet te veranderen is'. Het zou voor de hand liggen te vermoeden dat 'een klap van de molen krijgen' ('van lotje getikt zijn') ook op Don Quichot slaat, temeer daar de koene ridder door een molenwiek pijnlijk geraakt en uit het zadel gewipt wordt. Maar daarvoor zijn geen aanwijzingen, en ook 'met molentjes lopen' ('hij is niet goed bij zijn verstand') staat los van die ongelijke strijd.

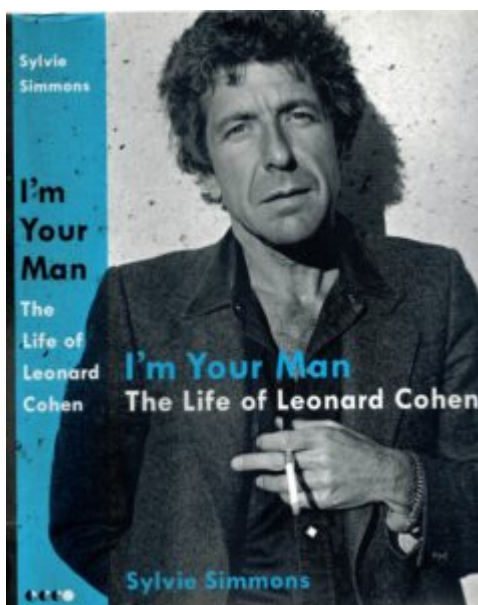
Het verbaast me, dat het dikke woordenboek de term Multatuliaans niet kent. Het vermeldt immers wel rabelaisiaans, petrarkisme ('het navolgen van de verskunst en de concepties van Petrarca (1304-1374), vooral in de liefdeslyriek'), hegelaar(ster) '(spott.) ben. voor een overdreven aanhanger van de wijsbegeerte van Hegel en zelfs hegelarij: 'irreëel gefilosofeer zgn. op basis van de filosofie van Hegel'.

Een opmerkelijk gebruik van Multatuliaans staat overigens in *Gerard Reve. Kroniek van een schuldig leven* (Amsterdam, 2010), deel 1 van Nop Maas' biografie van Reve. Niet beider schrijfstijl of thematiek wordt vergeleken, maar hun heldhaftig optreden: 'Een bijna Multatuliaans incident deed zich voor toen Gerard en Hanny [Reves echtgenote, de dichteres Hanny Michaelis] op weg naar huis een opstootje passeerden. (..) Er lag een klein hondje (wit met rode vlekken) in het water dat wel kon zwemmen maar niet tegen de kant op kon. Gerard trok zijn colbertje en nette broek uit en ging, gekleed in onderbroek, op de kade op zijn buik

liggen om dat hondje te helpen. Een toeschouwer werd uitgenodigd op zijn onderbenen te gaan zitten om te voorkomen, dat hij zelf in het water zou vallen. Toen het hondje op de kant was, schudde het zich uit en vertrok als een pijl uit een boog. Het doet denken aan Max Havelaar die, met gevaar voor eigen leven, een hondje uit het water redde.'

In de praktijk van het schrijven van recensies en essays worden ongetwijfeld voortdurend bijvoeglijke naamwoorden gecreëerd. Een artikel over het specifieke taalgebruik van Renate Dorrestein (in het Dorrestein nummer van Bzzlletin, nummer 166/167) noemde ik 'Het Dorresteiniaans'. En ergens is vast wel eens geschreven over een AFThiaanse metafoor of een Brouweresk thema.

Een mooi actueel voorbeeld biedt *I'm your man. The life of Leonard Cohen* (New York, 2012), een biografie van de Canadese bard. Daarin typeert de schrijfster, Sylvie Simmons, een bepaald gevoel als *exquisitely Leonard Cohenesque*.

Bzzlletin 218 (september 1994) was gewijd aan Joost Zwagerman (1963-2015). Arie Storm illustreert in een artikel met de uitnodigende titel 'De nieuwe Vestdijk. Over intertekstualiteit en het werk van Joost Zwagerman' diens - laten we zeggen creatieve - gebruik van bijvoeglijke naamwoorden met

voorbeelden uit de roman *Vals licht*: 'zij is volgepropt met auteursnamen, titels

van boeken en romanpersonages. Alleen al in Vals licht valt er op dit gebied (..) het volgende te noteren: een robuuste, Vestdijkiense hospita; een Dickensiaanse patriarch; één groot, Orwelliaans oog.'

In hetzelfde themanummer wordt de schrijver geïnterviewd door Hans Neervoort. In 'Een hoofse minnezanger tegen wil en dank. In gesprek met Joost Zwagerman' zegt de auteur onder meer: 'Zowel in *De houdgreep* als in *Vals licht* en ook in *De buitenvrouw* heb ik toch welbewust af willen wijken van de ouderwetse Wolkeriaanse, Cremeriaanse, masculiene, ooit wel bevrijdend geweest zijnde recht-op-en-neer-sex.'

Men is geneigd dat te typeren als een Zwagermaniaanse uitspraak.

—
Robert-Henk Zuidinga (1949) studeerde Nederlandse en Engelse Moderne Letterkunde aan de Universiteit van Amsterdam. Hij schrijft over literatuur, taal- en bij uitzondering - over film.

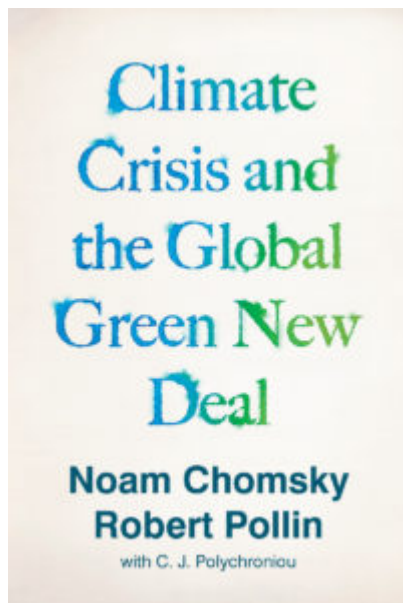
De drie delen *Dit staat er* bevatten de, volgens zijn eigen omschrijving, journalistieke nalatenschap van Zuidinga. De boeken zijn in eigen beheer uitgegeven. Belangstelling? Stuur een berichtje naar: info@rozenbergquarterly.com- wij sturen uw bericht door naar de auteur.

Dit staat er 1. Columns over taal en literatuur. Haarlem 2016. ISBN 9789492563040

Dit staat er II, Artikelen en interviews over literatuur. Haarlem 2017. ISBN 9789492563248

Dit staat er III. Bijnamen en Nederlied. Buitenlied en film, Haarlem 2019. ISBN 97894925636637

A Global Green New Deal Project

The position of the Academies of Science from more than 80 countries and scores of scientific organizations is that global warming is human-caused through the release of carbon dioxide and other greenhouse gases into the atmosphere from the burning of fossil fuels (coal, natural gas, oil) to generate power. In fact, scientists have known for decades how carbon dioxide traps heat in the atmosphere and contributes to global warming, with nuclear weapons physicist [Edward Teller](#) actually warning the oil industry all the way back in 1959 how its own activities will end up having a catastrophic impact on human civilization.

Naturally, the petroleum industry went on to bury under the rug Teller's scientific explanation of the impact of carbon dioxide on climate change, along with many other scientific reports on the same topic that came to its attention in the years thereafter. Of course, over the years, there has been an explosion of scientific studies about climate-change impacts on all aspects of civilized life. Most of them are produced by leading university and research centers around the world, but also from NASA, the US Department of Defense, the Federal Reserve, and the Bank of England. [The evidence](#) for global warming is indeed compelling.

Nonetheless, we live in an age where the discovery of truth through reason and science has come under attack by far too many in the present-day world, including elected officials, especially in a country like the United States where religiosity is prevalent and only 40% of its citizens place [much confidence](#) in the scientific community.

Unsurprisingly, therefore, climate change denialism is still quite prevalent in some parts of the world, especially in the United States among conservatives, which undoubtedly explains why at the Republican National Convention (August 24-27, 2020) the climate change threat was never even mentioned. For Donald Trump (and many of his followers), climate change is a "hoax" and, as the president said during his visit to California in mid-September, "science doesn't know" what's causing wildfires. But he does: they are caused by "exploding trees" and poor forest management.

The climate crisis is real, and the only question is how to deal with this truly

existential threat. Stopping fossil fuel emissions and moving to clean, renewable sources of energy is the obvious and most widely accepted solution, and the game-changer is the idea of a Green New Deal. “Some form of a Green New Deal is essential to ‘save the planet,’” says Noam Chomsky in the newly published book *Climate Crisis and the Global Green New Deal: The Political Economy of Saving the Planet* (Verso, 2020). But which form, as there are several different schemes of the Green New Deal?

Robert Pollin, co-author of the aforementioned book, outlines a detailed (Global) Green New Deal project which the world’s most revered public intellectual (Noam Chomsky) endorses wholeheartedly. Pollin’s Global Green New Deal project to tackle the existential threat of climate crisis is all-encompassing as it addresses virtually every question associated with the transition to a “green economy.” Unlike other Green New Deal proposals, it is short on generalizations and extensive on specifics, supported with ample of economic data and cost accounting assessments. In fact, Pollin has designed several state-level Green New Deal proposals, including for Puerto Rico. And his take on the transition to a “green economy” is quite different from some of the other Green New Deals that have been proposed by various other progressives, including Alexandria Ocasio Cortez, Bernie Sanders, and Naomi Klein.

Here, I wish to highlight some very specific items and ideas that are included in Robert Pollin’s detailed Global Green New Deal project, which are rarely covered by the various Green New Deal proposals in circulation.

1. Applying the insurance option to climate change: To skeptics about the complete accuracy of the scientific predictions to climate-change impacts, Pollin suggests that “we should think of a global Green New Deal as exactly the equivalent of an insurance policy to protect ourselves and the planet against the serious prospect – thought not the certainty – that we are facing an ecologic catastrophe.” The only question is how much climate insurance we should purchase. Indeed, most homeowners are willing to buy homeowners insurance even if there is only 1% or less risk of a loss caused by “perils” (fire, lightning strikes, etc.). Isn’t it therefore irrational to suggest that we should not take measures to safeguard the planet from the potential impacts of global warming?

2. Irrational and unrealistic to expect capitalists on their own to get us out of the climate crisis: To those who wish to rely on capitalism and market-oriented

solutions to climate change, Pollin argues convincingly that just because capitalism got us into the climate change mess, it is absurdly naïve to believe that capitalist entrepreneurship is the way out of a potential climate change catastrophe. “Forceful forms of government intervention,” as in the case of the Great Depression, where the Roosevelt administration assumed direct role in the management of the economy, such as by embarking on massive public investment projects and ownership of critical industries, are absolutely essential for stopping fossil fuel emissions and making a transition to a clean and renewable sources of energy, argues Pollin. In this context, market-driven plans for combatting global warming, such as the carbon tax plan advocated by many mainstream economists who are still clinging tightly onto the straightjacket of neoliberal discourse, are highly inadequate, if enforced without other provisions and regulations, to make an impact on the containment of the climate crisis.

3. Public ownership of the energy industry is also not the way out. 90 percent of the world’s fossil fuel assets are already publicly owned, thus it’s obvious that public ownership of energy companies is not the solution. While it is true that publicly owned fossil fuel enterprises do not operate under exactly the same profit incentives as capitalist firms, their incentive structures are approximately equivalent – with careers, promotions, salaries, prestige all wrapped up in selling fossil fuels and generating maximum revenues. Also, fossil fuel revenues are the big source of government revenues to fund everything. The more general point on this matter, according to Pollin, is that we need to think about a variety of public and private ownership forms being given the opportunity to flourish—including small-scale cooperative ownership and similar innovations.

4. Reducing global carbon dioxide emissions to net zero by 2050 is feasible. Pollin’s Global Green New Deal project aims to meet the targets of the Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) on global net carbon dioxide emissions, which amount to 45 percent reductions by 2030 and net zero emissions by 2050. For net zero emissions to be reached by 2050, Pollin has estimated that it would require committing something in the range of 2.5 percent of global GDP per year to investment spending in areas designed to improve energy efficiency standards across the board (buildings, automobiles, transportation systems, industrial production processes) and to massively expand the availability of clean energy sources.

With regards to clean energy transformation, Pollin estimates that it would require investments in the range of \$2.6 trillion in the first year of the Global Green New Deal project. Assuming that the project gets under way in 2024, and lasting until 2050, average spending would be around \$4.5 trillion per year. The total amount for the 27 year investment cycle would come to approximately \$120 trillion, and this figure include investment spending on both the public and private sectors.

If the above figures sound overwhelming, no need to worry. Pollin says that the clean energy investment project which lies at the heart of the Green New Deal, will “pay for itself in full over time” by delivering “lower energy costs for energy consumers in all regions of the world,” and he has worked out the actual math behind this claim.

Even so, there undertakings need to be complemented other policy objectives, such as stopping deforestation and embarking on afforestation. The most recent data by IPCC reveals that deforestation alone is responsible for about 12 percent of all greenhouse gas emissions. At the same time, Pollin points out, upon review of the existing literature, that we cannot rely on geoengineering to get out of the climate crisis. Carbon capture technologies have yet to prove that they are realizable at a commercial level, and, according to some expert assessments highly unlikely that they can be adequately introduced before the second half of the century. As for the nuclear power option, which appears to be attractive by the mere fact that it does not generate carbon dioxide emissions, Pollin stresses out that there are too many risks associated with reliance on nuclear energy on a global scale, which range from the problem of radioactive wastes to nuclear reactor meltdowns and of course political security issues.

5. Financing the Global Green New Deal and Standards of Fairness. Financing the Global Green New Deal is not an especially challenging problem to solve, says Pollin, and shows how it can be done through primarily four large-scale funding sources: (1) a carbon tax, with 75 percent of the revenues going back to the public but 25 percent channeled into clean energy investment projects; (2) transfer funds out of military budgets; (3) a Green Bond lending program introduced by the Federal Reserve and the European Central Bank; (4) the elimination of all fossil fuel subsidies and the transfer of 25 percent of those funds into clean energy investments. In *Climate Crisis and the Global Green New Deal*, Pollin spells out the details for each one of these funding sources for his Global

Green New Deal, while ensuring at the same time that they meet basic standards of fairness by subjecting them to scrutiny.

6. Shifting to clean energy resources would create new jobs and encourage growth. Fear of job losses associated with the elimination of the fossil fuel industry keeps many people away from supporting the Green New Deal. Yet, Pollin shows that such fears are completely unwarranted and the only question is how many new jobs will be created through the creation of a green economy, and correspondingly, how many will be lost. Undoubtedly, there will be job losses and community impacts from the contraction of the fossil fuel industry, which is why just transition policies, spelled out by Pollin in a detailed fashion, are absolutely essential. But job creation and the implementation of just transition policies lie at the heart of the Global Green New Deal project. Based on research that Pollin has conducted with others on this question, involving countries with significant differences in levels of development, he says that all countries will experience significant gains in job creation. In India, for example, it's estimated that "increasing clean energy investments by 2 percent of GDP every year for twenty years will generate an average net increase of about 13 million jobs per year."

7. Actions to combat global warming by individual countries still matters. While a Global Green Deal is absolutely essential and critical for avoiding a climate change catastrophe, Pollin points out that every place matters in the struggle to secure the target of zero net global carbon emissions by 2050. For if we add up China, the United States, and the European Union (EU), the combined carbon dioxide emissions amount to only 52 percent of the global total. In other words, we are still only half way to global net zero emissions even if China, the United States, and the EU were to get to zero tomorrow. Thus, as Pollin forcefully makes the point, there can be no exception to the application of the Green New Deal. He brings this point home by mentioning India, which, if it is excluded from a Green New Deal, and continues to rely on the burning of oil, coal, and natural gas for its economic growth, its carbon dioxide emissions would have increased by 5,5 billion tons under a baseline scenario of 3 percent annual growth through 2050. With this scenario at work, the global economy will be nowhere close to hitting the target of zero net emissions by 2050.

8. Degrowth as a strategy to combat climate change leads to a dead end. Pollin takes issue with the proponents of degrowth by arguing that it does not provide "a viable stabilization framework." As with practically everything else around his

Global Green New Deal project, he makes the case against degrowth on the basis of economic data and analysis – and actually basic arithmetic. He points out that global carbon emission need to drop from their current 33 billion tons, according to estimates in the IPCC report, to zero within thirty years. Assuming that under a degrowth strategy for the purpose of reducing carbon emissions global GDP shrinks by 10 percent over the next thirty years (a contraction four times larger than what we experienced during the global financial crisis of 2007-09), the effect on carbon dioxide emissions would be a reduction of 10 percent—in other words, from 33 to 30 billion tons. In the meantime, the global economy would have faced massive job losses on account of the contraction and huge declines in the standard of living for average working people and the poor.

In sum, a growing global economy under the banner of a detailed Global Green New Deal project is the only viable way to combat climate emergency and to ensure a sustainable and more equitable economic future, argues Pollin ever so convincingly in his newly published co-authored book with Noam Chomsky.

As far as this commentator is concerned, who may be somewhat biased on account of having conducted the interviews with Pollin and Chomsky included in *Climate Crisis and the Global Green New Deal: The Political Economy to Save the Planet*, the only question around Pollin's Global Green New Deal project is how quickly can we get the international community to act on it before the die is cast.

—

Previously

published: <https://www.globalpolicyjournal.com/blog/07/10/2020/global-green-new-deal-project>

C.J. Polychroniou is a political economist/political scientist who has taught and worked in universities and research centers in Europe and the United States. His main research interests are in European economic integration, globalization, the political economy of the United States and the deconstruction of neoliberalism's politico-economic project. He is a regular contributor to *Truthout* as well as a member of *Truthout's* Public Intellectual Project. He has published several books and his articles have appeared in a variety of journals, magazines, newspapers and popular news websites. Many of his publications have been translated into several foreign languages, including Croatian, French, Greek, Italian, Portuguese, Spanish and Turkish. He is the author of [Optimism Over Despair: Noam Chomsky](#)

[*On Capitalism, Empire, and Social Change*](#), an anthology of interviews with Chomsky originally published at *Truthout* and collected by Haymarket Books.